

more zebsti. Ostrojene kožice se potem sešivajo v podolgaste, takozvane tablice. V vsako tablico jih gre po šestnajst. Toliko se jih potrebuje tudi za navadno polhovko. Prodajajo se pa tudi table in se potem rabijo kot podlaga mesto druge kožuhovine.

Nekdaj je stala polhovka staro dvajsetico, in odrasli ljudje, ki stanujejo ob gozdih in tudi po drugod po naši deželi, so jih po zimi skoro vsi nosili, v poletnem času pa samosrajčniki, da jih ni solnce peklo v glavo in se je prihranil klobuk.

Najlepšo kožuhovino, recimo table ali kape, dajejo spomladni polhi. Kožice so vse enake, zimske imajo reso in se svetlijo. Toda teh kožic je malo, kajti spomladi ni toliko polhov kakor jeseni. Žival je tudi bolj raztresena in kdor hoče spomladi polha ujeti, mora biti posebno izurjen v tem, da ve kam skrinjico postaviti. Kdor jih ujame 10 v eni noči, je že dober in kdor hoče dobiti spomladanje table, mora se v celem okrožju priporočati. Spomladanje kožice pa imajo to napako, da je skoro vsaka druga oškrbana. Nisem mogel dognati, odkod to prihaja. Po hrbtu namreč, koder je najlepša koža, se nahajajo mesta brez dolge dlake. Vidi se, kakor bi bila izgrizena. Ljudje tudi pravijo, da se polhi, katerih se nabere dosti v eni polšini, grizejo. Ali je to vzrok, ali jih obgrizejo miši, ali se proge naredijo tam, kjer se živali druga ob drugo tiščijo, temu se ni še prišlo do kraja.

Polh se zviije čez zimo v kolač, in če je prav debel, ga je videti kakor kosmato kroglo, iz katere moli kosmati rep kakor čep. Da se prebudi ob času, ko jame zeleneti bukev, sem že povedal.

(Dalje prihodnjič.)

Vse je tiho . . .

Vse je tiho in pokojno
in ta lepa, južna noč
sije doli na poljano
kot v ljubezni dneh nekoč.

Kopljejo se v svetli rosi
lilije tam sred poljá
in meglice lahnokrile
so zaspale vrh gorá.

Vse je tiho in pokojno . . .
v dušo veje tajna moč,
hrepenenje po ljubezni —
vžiga ta prelestna noč . . .

Kristina.

